Historien om seks, der kommer gennem hele verden

Der var engang en mand, som forstod sig på en hel del. Han havde været i krig og kæmpet tappert, og da freden var sluttet, fik han sin afsked og tre skilling i tærepenge med på vejen. "Bi bare," tænkte han, "det lader jeg mig ikke nøje med. Når jeg først finder de folk, jeg kan bruge, skal kongen blive nødt til at give mig alle landets skatte." Han gik ind i skoven, og der så han en mand, der rykkede seks træer op, så let som om det var græsstrå. "Vil du følge med mig og være min tjener?" spurgte han. "Ja, det vil jeg nok," svarede den anden, "men jeg vil først bringe det knippe brænde hjem til min mor." Derpå snoede han det ene træ om de fem andre, løftede dem op på skulderen og gik af sted med dem. Lidt efter kom han tilbage til sin herre. "Vi to skal nok komme gennem hele verden," sagde han. Da de havde gået lidt, så de en jæger, der lå på knæ med bøssen til kinden. "Hvad sigter du på?" spurgte herren. "To mil herfra sidder der en flue på en egegren," svarede jægeren, "jeg vil skyde dens venstre øje ud."

"Å, gå dog med mig," sagde manden, "når vi tre holder sammen, skal vi nok komme gennem hele verden." Jægeren sagde straks ja, og de gik videre. Noget efter kom de til syv vindmøller, hvis vinger gik rundt i susende fart, skønt der ikke var en vind, som rørte sig. "Hvordan kan de møller dog gå, når det er blikstille," sagde manden forbavset. Da de var kommet to mil videre, så de en mand, der sad oppe i et træ og trykkede det ene næsebor til og blæste ud gennem det andet.

"Hvad i al verden bestiller du deroppe?" spurgte manden. "Jeg blæser på syv vindmøller, der står to mil herfra," svarede han. "Kom og gå med mig," sagde manden, "vi fire kommer nok gennem hele verden." Blæseren klatrede nu ned af træet og fulgte med dem, og nogen tid efter kom de til en mand, som havde spændt det ene ben af sig og lagt det ved siden af sig. "Det er en rigtig bekvem måde at hvile sig på," sagde manden. "Jeg er løber," svarede han, "og jeg har taget benet af, for at det ikke skal gå alt for hurtigt. Når jeg løber på begge ben, går det hurtigere end en fugl kan flyve." - "Vil du ikke gå med mig?" spurgte manden, "vi fem skal nok komme gennem hele verden." De gik nu allesammen videre og lidt efter mødte de en fyr, som havde hatten på det ene øre. "Hvordan er det dog, du ser ud," sagde manden, "du ligner jo en nar. Sæt dog din hat ordentligt." - "Det tør jeg ikke," svarede han, "for når jeg gør det, bliver det så koldt, at fuglene fryser ihjel og falder døde til jorden." - "Kom her og følg med mig," sagde manden, "når vi seks holder sammen, kommer vi nok gennem hele verden."

De kom nu til en by. Kongen havde ladet bekendtgøre, at den der kunne løbe hurtigere end hans datter skulle få hende til brud, men lykkedes det ham ikke, skulle han bøde med sit hovede. Manden gik derop og meldte, at han ville lade sin tjener løbe for sig. "Så må du også sætte hans liv i pant," sagde kongen, "så gælder det både dit og hans hovede." Det gik manden ind på, spændte benet på løberen og formanede ham til at gøre sine sager rigtig godt. Det blev bestemt, at den, der hurtigst kunne hente vand fra en brønd, som lå langt borte, havde vundet. De fik hver et krus i hånden og begyndte at løbe på samme tid. Men da prinsessen var kommet et lille stykke, var løberen allerede ude af syne og susede af sted som vinden. Kort tid efter nåede han brønden, fyldte kruset og vendte. På hjemvejen blev han så træt, at han satte kruset fra sig og lagde sig til at sove. For at det ikke skulle vare for længe før han vågnede, lagde han en rigtig hård sten under sit hovede. Imidlertid havde kongedatteren, der løb så godt som noget almindeligt menneske kan, nået brønden og skyndte sig tilbage med kruset. Da hun så løberen ligge der og sove, tænkte hun glad: "Ham har jeg da i min magt," hældte vandet ud af kruset og løb videre. Nu havde spillet jo været tabt, hvis ikke til alt held jægeren havde stået oppe på slottet og set det hele med sine skarpe øjne. "Vi skal nok stå os mod prinsessen," sagde han, ladede sin bøsse og skød stenen bort under løberens hovede uden at gøre ham noget. Han vågnede straks, sprang op og så, at kruset var tomt og kongedatteren et langt stykke i forvejen. Men han tabte ikke modet, løb tilbage til brønden fyldte kruset og var hjemme ti minutter før prinsessen. "Se, nu har jeg først brugt mine ben," sagde han, "det andet var slet ikke noget at tale om."

Men kongen og endnu mere prinsessen var meget misfornøjet med, at hun skulle have sådan en almindelig afskediget soldat til mand, og lagde råd op om, hvordan de skulle blive af med ham og hans kammerater, og endelig fandt kongen på noget. "Du

skal ikke være bange," sagde han til sin datter, "nu har jeg fundet et middel, så du nok skal slippe for dem." Derpå sagde han til soldaten: "Nu skal I få mad og drikke, så I kan have det lidt gemytligt sammen," og han førte dem så ind i en stue, hvor gulvet og døren var af jern og vinduerne spærret med jernstænger. Der stod et bord med den dejligste mad og kongen bød dem tage for sig af retterne. Så låsede og stængede han døren rigtigt forsvarligt og befalede kokken at fyre under stuen, til jernet var glødende. Han tog fat, og de seks derinde mærkede nok, at der blev noget varmt, men de troede, at det var fordi de spiste. Heden tog imidlertid til, og til sidst kunne de ikke holde det ud længere. Men da de ville gå deres vej og fandt døren låset, mærkede de jo, at kongen havde haft ondt i sinde og havde villet kvæle dem. "Det skal ikke lykkes ham," sagde han med hatten, "nu skal der komme sådan en kulde, at ilden skal skamme sig og krybe i et musehul." Han tog nu hatten på, og straks blev det iskoldt, og maden på fadene begyndte at fryse. Da der var gået et par timer tænkte kongen, at de måtte være døde af varmen, og ville selv hen og se til dem. Men da døren blev åbnet stod de der alle seks sunde og raske og sagde, at det var rart, de kunne komme ud og varme sig, for i den stærke kulde, der havde været derinde, var maden frosset fast til fadene. Kongen gik rasende ned til kokken og spurgte, hvorfor han ikke havde adlydt hans befaling. "Der er ild nok," svarede kokken, "se kun selv." Kongen så nu, at der brændte et mægtigt bål under stuen og mærkede jo nok, at han ikke på den vis kunne komme de seks til livs.

Men han tænkte stadig på, hvordan han skulle blive dem kvit, og lod soldaten kalde for sig og sagde: "Hvis du vil opgive ethvert krav på min datter, skal du få så meget guld du vil." - "Lad gå," svarede han, "når jeg får lige så meget, som min tjener kan bære, bryder jeg mig ikke om eders datter." Kongen var fornøjet med det, og det blev bestemt, at manden skulle have det om fjorten dage. Han lod nu alle skræddere i hele riget kalde til sig, og de måtte i de 14 dage sidde og sy en sæk, og da den var færdig tog den stærke fyr, som rykkede træer op, den på nakken og gik op til slottet. "Hvad er det dog for en vældig fyr med en rulle lærred så stort som et hus på skulderen," sagde kongen, men han blev jo noget forfærdet ved tanken om alt det guld, han kunne bære med sig. Seksten af de stærkeste mænd kom nu slæbende med en tønde guld, men fyren greb den med den ene hånd, puttede den ned i sækken og sagde: "Hvorfor bringer I ikke mere med det samme. Dette her dækker jo knap bunden." Kongen måtte efterhånden lade alle sine skatte hente, men sækken var endda ikke engang halvfuld. "Kom med mere," sagde den stærke mand, "den smule fylder ikke noget." Syvtusind vogne belæsset med guld kørte nu frem på rad og blev puttet i sækken med vogn og okser og det hele. "Nu tager jeg, hvad der kommer, så sækken kan blive fuld," sagde han, men da han havde stoppet det altsammen deri, var der plads til meget endda. "Nu binder jeg sækken til, selv om den ikke er fuld, for dog at få ende på sagen," sagde han, tog den på ryggen og gik af sted med sine kammerater.

Kongen blev rasende, da han så, at en eneste mand spadserede af sted med alle landets skatte, og lod sine ryttere stige til hest og ride efter ham og tage sækken fra ham. Det varede ikke længe, før to regimenter nåede dem, og anføreren råbte: "I er fanger, læg straks sækken fra jer ellers hugger vi jer sønder og sammen." - "Hvad for noget," sagde blæseren, "tror I, vi er jeres fanger. Det bliver nok jer, der kommer til at danse i luften." Derpå holdt han for det ene næsebor og blæste gennem det andet, og begge regimenterne fløj op i luften over alle bjerge, den ene mod øst, den anden mod vest. En af sergenterne bad om nåde. Det var en tapper fyr, som havde fået ni sår, og ikke fortjente sådan en skændsel. Blæseren holdt da lidt inde, så han uskadt kom ned på jorden, og sagde så til ham: "Gå nu hjem og sig til kongen, at han skal bare sende flere ryttere, så skal jeg blæse dem allesammen op i luften." Da kongen hørte den besked sagde han: "Lad de karle løbe, de kan mere end deres fadervor." De seks drog nu hjem med deres rigdom, delte den og levede lykkeligt til deres død.

* * *